

အေဗြေ

ဝက်အောင်ရဲနှင့်
ရွှေစံအိမ်
ပန်းချီကား

တစ်

ထက်အောင်ရဲသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ ။

မျက်စိစုံမှို တံထားသော အမြင်အာရုံထဲတွင် အမှောင်ထုသာလျှင် စိုးမိုးနေသည်။ ။

သူ၏ ဦးခေါင်းထဲမှ နာကျင်မှုသည် တစ်ချက်တစ်ချက် အတွင်းမှ စူးမြဲသော အရာတစ်ခုဖြင့် ဆောင့်ထိုးနေသည့်နှယ် ခံစားရသည်။ ။ အသက်ရှူလိုက်တိုင်း နံစောင်းမှ နာကျင်မှုသည် မှန်မှန်ကြီး ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ။ ထက်အောင်ရဲသည် မိနစ်ပိုင်းမျှ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ တွေးတောနေမိသည်။ ။

"သူ မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်နေသနည်း" ... ဟူသောအတွေးကို ကြိုးစားပမ်းစား ပြန်လည်စဉ်းစားနေရသောအချိန်ကာလ ဖြစ်သည်။ ။

ထက်အောင်ရဲ၏ နှာခေါင်းထဲသို့ အနံ့တစ်ခု တိုးဝင်လာသည်။ ။

ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းတို့ တွင် ရတတ်လေ့ရှိသော အနံ့အသက်တစ်မျိုးပင် ဖြစ်သည်။ ။

ထို့နောက် သူက မှို တံထားသော မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ အပြင်ဘက်စင်္ကြံတွင် ဖြတ်သန်းသွားသော ဖြူဖွေးသန့်စင်သော ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် သူနာပြုဆရာမနှင့် ဆရာဝန်တစ်ဦးကို မြင်လိုက်ရသည်။ ။

ဒါဆိုလျှင်.. ထက်အောင်ရဲ မှတ်မိလိုက်ပြီ။

သူရောက်ရှိနေသော နေရာမှာ ဒီစင်္ကြံတံ ဆေးရုံပင် ဖြစ်သည် ။ အခန်းနံပါတ် (၄)တွင် လူနာတစ်ယောက်အဖြစ် ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည် ။

သူနာမည်.. ထက်အောင်ရဲ

အိပ်မောကျသွားခဲ့ချိန်ကဆိုလျှင် သူ၏ သွေးကြောများ ထဲတွင် ဒေါသစိတ်များ ပျံ့နှံ့နေခဲ့သည် ။ သူ့အပေါ်ကမိုး၍ ကြည့်လိုက်သော လူဆိုး၏ မျက်နှာကြီးသည် မှတ်မှတ်ရရ နောက်ဆုံးမြင်တွေ့လိုက်ခဲ့ရသည် ။

ထိုသူ၏ မျက်နှာမှာ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြုံးနေသည် ။

သူ၏ အပေါင်းပါတစ်ခုက ထက်အောင်ရဲအား ရေရေလည်လည် ရိပ်ခဲ့ကြသည် ။ သူ့အပေါ်တွင် ခါးခါးသီးသီးမုန်းတီးနေသော ယက္ခ၏ စေခိုင်းချက်အရဖြစ်သည် ။

သူ၏ ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲပေါ်မှ မီးခလုတ်ကို လက်ညှိုးဖြင့် ဖိနှိပ်လိုက်သည် ။ သူ့ဝန်းကျင်မှ အမှောင်ထုသည် မှန်ပြတင်းအပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်တိမ်းရှောင်သွားလေသည် ။

သူနာပြုဆရာမအား ခေါ်သောခေါင်းလောင်းကို ဆက်လက်၍ တီးလိုက်သောအခါ တစ်စုံတစ်ယောက် ဝင်လာသည် ။ သူနာပြုဆရာမတော့မဟုတ်၊ ပြုံးရယ်နေသော ဆရာဝန်တစ်ယောက်သာလျှင် ဖြစ်သည် ။

သူ့အမည်က ဒေါက်တာပြုံးချိုဖြစ်သည် ။ နာမည်ရင်းတော့ မဟုတ်၊ ထက်အောင်ရဲ သတိမလစ်သွားမီ အချိန်ထိ သိကျွမ်းခဲ့ကြဖူးသည် ။ သူ့အရပ်မှာ ငါးပေ ဆယ်လက်မရှိသည် ။ ထက်အောင်ရဲထက် နှစ်လက်မ

ပိုမြင့်သည် ။ အလေးချိန်အားဖြင့် ပေါင်တစ်ရာ့ခြောက်ဆယ်၊ ဖြူစင်သော သူတစ်ကိုယ်လုံးတွင် အမာရွတ်ဟူ၍ တစ်ခုတလေမျှ မရှိ။ ဒါကို သူက ဝင့်ကြွားစွာ ဂုဏ်ယူပြောဆိုတတ်သည် ။

သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေသူဖြစ်သည် ။

သူသည် တံခါးပေါက်မှ ဝင်လာစဉ်ကပင် အပြုံးနှင့်ဖြစ်သည် ။ အစဉ်သဖြင့် ပြုံးနေတတ်သောကြောင့် ထက်အောင်ရဲ၏ စိတ်ထဲတွင် သူ့အား ဒေါက်တာပြုံးချိုဟု အမည်ပေးထားမိခြင်းဖြစ်သည် ။

‘ဒီနေ့ညနေကော ခင်ဗျားအခြေအနေ ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုထက်အောင်ရဲ’

‘ကျွန်တော့်အခြေအနေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အသည်းအသန် ခံစားနေရတုန်းပါပဲဒေါက်တာ’

သူ့အပြုံးက ပိုမိုကျယ်ပြန့်သွားသည် ။ အားရပါးရ ရယ်လိုက်သည် ။ ဆေးရုံများမှ ဆရာဝန်တိုင်း ရယ်လေ့ရှိသော ရယ်ပုံမျိုးပင်ဖြစ်သည် ။

‘ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ထင်ထားတာထက် ခင်ဗျားပိုပြီး ခံနိုင်ရည်ရှိနေတယ် ကိုထက်အောင်ရဲ၊ နံရိုးတစ်ချောင်းက အတော်အခြေအနေဆိုးတယ်၊ အဲဒါနဲ့ စာရင် တခြား ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေက အသေးအမွှားတွေချည်းပဲ ဆိုပါတော့’

‘ဒါပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး တစ်စစီ ဖြစ်မနေတာ တော်သေးတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်အဝတ်အစားတွေ ဘယ်မှာ လဲ ဒေါက်တာ’

‘နောက်ထပ် သုံးလေးရက်လောက်တော့ ခင်ဗျားအဝတ်အစားတွေ လိုဦးမှာ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ တကယ်တမ်း ခင်ဗျားလိုအပ်နေတာက ပြည့်ပြည့်ဝဝကြီး အနားယူဖို့ ပဲ ကိုထက်အောင်ရဲ’

‘အနားမယူနိုင်ပါဘူး ဒေါက်တာ၊ အခုချက်ချင်း ကျွန်တော် ဒီနေရာက သွားမှ ဖြစ်မယ်၊ တခြားလုပ်စရာတွေ ရှိနေသေးလို့ ပါ’

သူက ပြုံးလျက်နှင့်ပင် နဖူးရေကို တွန့်လိုက်သည်။ ။

‘ခင်ဗျား ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှုကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်ဗျ’

‘ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပြီကော ဒေါက်တာရယ်၊ ဒါဟာ မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရတာ မဟုတ်ပါဘူးဆိုတာ၊ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းနှိပ်ကြတာပေါ့၊ နောက်ဆုံး ကားနဲ့ ပါ တိုက်ခဲ့ကြတာပါ’

‘ဒါပေမဲ့ ဒီမြို့မှာ အဲဒီလောက်ဆိုးသွမ်းတဲ့ လူစုရှိမယ် မထင်ပါဘူး ကိုထက်အောင်ရဲ’

‘အဲဒီလို ထင်နေတာပဲ ကောင်းပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ထားလိုက်ပါတော့၊ ဒါထက် ကျွန်တော် ဒီဆေးရုံကို ရောက်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီပဲဗျာ၊ အချိန်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဇေဝဇဝါ ဖြစ်နေလို့ ပါ’

‘ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားကို စစ်ဦးတွေတော့ ဆေးရုံအပြင်ဘက် ကားလမ်းပေါ်က ခင်ဗျားကားထဲမှာ သတိလစ်နေတယ်၊ အဲဒီနေ့ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ တနင်္လာနေ့ကပဲ၊ အခု ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ည ခုနစ်နာရီရှိသွားပြီ။ ခင်ဗျားကားကို ဆေးရုံအပြင်ဘက် ကားတွေရပ်တဲ့ နေရာကို ရွှေ့ထားတယ်’

သူက လက်ပတ်နာရီကို တစ်ချက်ငုံ့ကြည့်လျက် အချိန်အတိအကျ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

သို့ဖြစ်လျှင် ကိုထက်အောင်ရဲ ဆေးရုံရောက်နေသည် မှာ နှစ်ရက်မျှ ရှိလေပြီ၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလအတွင်း၌ အဖြစ်အပျက်ပေါင်း မြောက်မြားစွာ ပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ်နိုင်လောက်သည် မဟုတ်ပါလား။ အနည်း

ဆုံး နောက်ထပ်လူသတ်မှုတစ်ခုပင် ဖြစ်ပေါ်နိုင်လောက်သည်။ ။

‘ကျွန်တော့်အဝတ်အစားတွေ အခုလိုချင်ပြီ ဒေါက်တာ’

သူသည် မေးစေ့ကို သူ့ဟာသူ လက်ချောင်းများ ဖြင့် ပွတ်သည်။ ။

‘ခင်ဗျားကို အတင်းအဓမ္မ မတားနိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် တာဝန်အရ ပြောပြမယ် ဆိုရင်တော့ ၊ ခင်ဗျား လက်ရှိအခြေအနေမှာ အခုလို ထွက်သွားတာဟာ သိပ်ကို မလိမ္မာရာ ရောက်ပါတယ်။ ခင်ဗျားရင်ဘတ်ကို ကျွန်တော် သေသေချာချာ ပတ်တီးစည်းထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုနဲ့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိမိခိုက်မိရင် အက်နေတဲ့ နံရိုးဟာ ကျိုးသွားနိုင်တယ်။ ကျိုးရုံတင်မကဘူး အဆုတ်ကိုပါ စူးဝင်ဖောက်ထွက်သွားနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားဦးခေါင်းခွံဟာလည်း လောလောဆယ် အထိအခိုက် ခံနိုင်ရည်မရှိသေးပါဘူး ကိုထက်အောင်ရဲ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား စောစောကပြောတဲ့ လူစုနဲ့ တွေ့ရင် သူတို့ က ခင်ဗျားကို အလွယ်တကူ သတ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားမှာ ရှိသလောက်တဲ့ ဒဏ်ရာတွေရှိနေသေးတယ်ဗျာ၊ ဝေဒနာပျောက်တဲ့ အထိ နေစေချင်ပါတယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားကို မသေစေချင်ပါဘူး’

‘မှန်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လဲ မသေချင်သေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်အဝတ်အစားတွေ ပြန်ပေးပါ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် အခုချက်ချင်း သွားမှ ဖြစ်မှာ မို့ပါ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ’

ဒေါက်တာက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်ပြသည်။ ။

‘တားမရရင်လဲ သွားပေတော့ ကိုထက်အောင်ရဲ မထောက်မညှာပြောရရင် ခင်ဗျားဟာ ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးနေတဲ့ လူပဲ’

ဒေါက်တာ၏ အပြုံးရိပ်မှာ ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

နောက်ထပ်မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ထက်အောင်ရဲသည် အဝတ်အစား လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ပြီးသွားသည် ။ ဦးခေါင်းတွင် ပတ်တီးဖြူဖြူစင်စင်ကလေးနှင့် လှလှပပဖြစ်သည် ။

သို့ရာတွင် သူသည် ဆေးရုံခန်းတွင်းမှ မထွက်နိုင်သေး။

‘ဒေါက်တာ.. ကျွန်တော့်အဝတ်အစား၊ ကားသေ့၊ ပိုက်ဆံအိတ်အား လုံး စုံသလောက်ရှိနေပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုလိုနေသေးတယ် ဒေါက်တာ’

‘ဘာများ လဲ ကိုထက်အောင်ရဲ’

‘သေနတ် ဒသမသုံးရှစ်၊ ကိုလ်စ်စပါယ်ရှယ်အမျိုးအစား ပခုံးစလွယ် အိတ်နဲ့’

‘အာ.. ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော်မေ့နေတယ်၊ အဲဒါ အဝင်ဝမှာ ရှိတဲ့ ကောင်တာက သူနာပြုဆရာမကလေးဆီမှာ ဝင်တောင်းသွားပေတော့၊ သူ့ဆီမှာ သိမ်းထားတယ်ဗျ’

ဒေါက်တာပြောသည့်အတိုင်း သူနာပြုဆရာမလေးထံမှ ဝင်တောင်းခဲ့သည် ။

ပခုံးစလွယ်အိတ်ကို ကျကျနန ဝတ်ဆင်ပြီးမှ အပေါ်မှ ဂျာကင်အပါးစားကို ဝတ်လိုက်သည် ။ ထက်အောင်ရဲက ကျည်အိမ်ထဲရှိ ကျည်ဆန်ကို စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ ငါးတောင့်တိတိ တွေ့ရသည် ။

သို့ဖြစ်လျှင် လူဆိုးအုပ်စုကို သူ့အနေနှင့် ကျည်တစ်တောင့်မှ လက်ဆောင်မပေးနိုင်သည် မှာ သေချာသည် ။ ကံမကုန်လျှင် သူတို့ နှင့် ပြန်ဆုံကြရပေလိမ့်ဦးမည်၊ ဒါကလည်း သေချာသလောက်ရှိသည် ၊ ထား

တော့...

ထက်အောင်ရဲသည် ဆေးရုံရှေ့ဘက် တံခါးမကြီးမှ ထွက်လာခဲ့သည် ။ လှေကားထစ်များမှ မဆင်းသက်မီ အပြင်ဘက်ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးတစ်ချက် ကစားလိုက်သည် ။ မှီ နံပျပျ လမ်းမီးတိုင်များ ပင် လင်းနေလေပြီ။

ဆေးရုံအပြင်ဘက် လမ်းမီးတိုင်တစ်တိုင်အောက်တွင် မှီ၍ ရပ်နေသော လူသစ်တစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသည် ။ ဓာတ်မီးတိုင်အလင်းရောင်ဖြင့် စာဖတ်နေခြင်းတော့ မဟုတ်တန်ရာ။

ထက်အောင်ရဲနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှေ့တူရှုတွင် အပြာရောင် ဆီဒင်ကားတစ်စီး ရပ်ထားသည် ။ ကားထဲတွင် လူတစ်ဦးရှိနေသည် ကို သတိထားမိသည် ။ သူ့နေရာမှ လှမ်းကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးဟူ၍ ခွဲခြားနိုင်စွမ်း မရှိပါလေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကားပေါ်တွင် ထိုင်၍ လူနာလာကြည့်သူတစ်ဦးဦးအား စောင့်ဆိုင်းနေသူလည်း ဖြစ်နိုင်သည် ။

ထက်အောင်ရဲသည် ပခုံးစလွယ်အိတ်အတွင်းရှိ သေနတ်ကို အလွယ်တကူ ထုတ်ယူနိုင်စေရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည် ။ ပြီး ဆေးရုံဘေးလက်သို့ထွက်လာကာ သူ့ကားတံခါးဖွင့်၍ ဝင်လိုက်သည် ။ စတီယာရင် နောက်ဝယ် နေရာယူကာ စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိဖွာရှိုက်သည် ။

ထက်အောင်ရဲအနေနှင့် တောင်ပေါ်မြို့ကလေးသို့ ရောက်ရှိပြီးနောက် တွေ့ခဲ့ရသော မာကျောကျောလူများ ၊ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော ဖူးငုံနှင့် လှပသောကိုယ်လုံးပိုင်ရှင် လင်းလင်း ထို့နောက် ဦးအိန္ဒာ၊ ဦးစက္က စသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများမှ အစပြု၍ ...

ဤဆေးရုံသို့ ရောက်ရှိခဲ့ရပုံတို့ သည် ထက်အောင်ရဲ၏ ဦးခေါင်းထဲ
အစီအရီ တိုးဝင် လာလေတော့သည်။ ။

နှစ်

သည် နံနက်တွင် ဦးအိန္ဒာထံမှ ပေးပို့လိုက်သော ပို့စကတ်တစ်စောင် ထက်အောင်ရဲထံသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ။

ဦးအိန္ဒာသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မတိုင်မီကတည်းက တောင်ပေါ်မြို့က လေးတစ်မြို့တွင် အခြေချနေထိုင်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ။ ထက်အောင်ရဲ ဖခင်မကွယ်လွန်မီက အလွန်တရာရင်းနှီးခဲ့သော ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ ။

သူ့ဖခင်နှင့် ဦးအိန္ဒာတို့ သည် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်မီက ရန်ကုန် ယူနီဗာစီတီ ကောလိပ်ကျောင်းတွင် အတူတကွ ပညာသင်ကြားခဲ့ကြဖူးသည်။ ။

ဘွဲ့ရပြီးနောက် သူသည် ဇာတိရုမ်းပြည်သို့ ပြန်သွားခဲ့သည်။ ။ ထက်အောင်ရဲ ဖခင်နှင့် တစ်ခါတစ်ရံ စာချင်းအဆက်အသွယ်ပြုခြင်းမှ အပ လူချင်းမတွေ့ခဲ့ရ။ ထက်အောင်ရဲ၏ ဖခင်သည် မိခင်နှင့်အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် ထက်အောင်ရဲအား မွေးဖွားခဲ့သည်။ ။

မီးတွင်း၌ပင် မိခင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည်။ ။ ထက်အောင်ရဲသည် ငယ်စဉ်ကာလမှ စ၍ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းတွင် ဘော်ဒါနေခဲ့ရသည်။ ။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ဖြစ်ပွားသောအခါ ဖခင်သည် သူ့အား မိုးကုတ်မြို့ရှိ တွင်းစားမျိုးရိုး ဆွေမျိုးများ ထံတွင် အပ်နှံကာ နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေးစစ်

ပွဲ၊ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးစစ်ပွဲများ တွင် ရွပ်ရွပ်ချွံချွံ ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ။

ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးတွင် ဖခင်ကျဆုံးခဲ့ခြင်းနှင့် မြန်မာပြည်သို့ အင်္ဂလိပ်များ ပြန်လည်ရောက်ရှိသောကာလတွင် ထက်အောင်ရဲကျောင်းပြန်တက်သည်။ ။ ဘွဲ့ရပြီးနောက် ဝါသနာပါသော စာပေရေးသားခြင်းနှင့် မူခင်းသတင်းထောက်လုပ်နေစဉ် ဦးအိန္ဒာနှင့် သူ့ဆုံစည်းခဲ့ဖူးသည်။ ။

ဦးအိန္ဒာ၏ ခေါ်ဆောင်သွားမှုဖြင့် သူနေထိုင်ရာ တောင်ပေါ်မြို့ကလေးသို့ တစ်ခေါက်တစ်ခါ ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ။

ဦးအိန္ဒာသည် တောင်ပေါ်မြို့ကလေးတွင် မြို့မျက်နှာဖုံး လူတန်းစားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ။ သူ၏ ဥပဓိရုပ်မှာ ခန့်ညားတည်ကြည်၍ ဆက်ဆံရသူများ အဖို့ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ ။ သူသည် အလွန်တရာကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးထဲတွင် မက်မန်း၊ သစ်တော် စသော သီးနှံပင်များ စိုက်၍ ထည်ဝါသော အိမ်ကြီးတစ်လုံးဖြင့် ခမ်းနားစွာနေထိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ။

အရာခပ်သိမ်းပြည့်စုံသော်လည်း သူ့တွင် တစ်ခုလိုနေသည် မှာ အိမ်ထောင်ရှင်မ မရှိခြင်းပင်။ ကောလိပ်ကျောင်းသားဘဝ၌ အသည်းခွဲခံရပြီးနောက် မိန်းမများအား စွဲစွဲလမ်းလမ်း မရှိတော့ဟု သိရဖူးသည်။ ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူသည် ထက်အောင်ရဲအဖို့ ခင်မင်စရာကောင်းသော လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ လူပျော်ကြီးတစ်ဦးဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။

ဦးအိန္ဒာပေးပို့လိုက်သော ပို့စကတ်တွင် ရေးသားထားသော စာမှာ

‘ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ဘီယာအပြည့်၊ ရေခဲအပြည့်
ခုလို နွေရာသီမှာ အပျော်ခရီးထွက်လာခဲ့ဟေ့၊
စွန့်စားချင်ရင်.. ချက်ချင်းလာတွေ့၊ ...’
ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ။

ထက်အောင်ရဲသည် ဖီးယက်ကားကလေးဖြင့် ခရီးထွက်လာခဲ့သည်
။

ခရီးလမ်းတစ်လျှောက် အခက်အခဲမရှိ၊ ပကတိ ချောချောမောမော
ဖြစ်သည်။ ။

ဦးအိန္ဒာ၏ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲသို့ ကားကို မောင်းဝင်ခဲ့သောအခါ မြ
င့်မားသော ထင်းရှူးပင်နှင့် ယူကလစ်ပင်များက ဆီးကြိုနေကြသည်။ ။

လှပသေသပ်သော တိုက်ကလေး၏ ရှေ့၊ ဆင်ဝင်အောက်တွင် ကား
ကို ရပ်လိုက်သည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဦးအိန္ဒာ၏
ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော မျက်နှာကြီးကို တွေ့ရသည်။ ။ သူသည် စ
ပို့ရှပ်အင်္ကျီနှင့် ဂါတဒင်း ဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ။

ထက်အောင်ရဲအား လှိုက်လှဲဖော်ရွေစွာ နှုတ်ဆက်သည်။ ။ ထက်
အောင်ရဲ၏ လက်ဖဝါးကို အားရပါးရ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ။ သူ၏ ဆံပင်
တို့ သည် ငွေရောင် ရောနှောနေချေပြီ။ မျက်နှာပေါ်မှ အရေးအစင်းတို့
သည် ပီပြင်ထင်ရှားလာသည်။ ။

‘ဟေး.. ဘာသောက်မလဲ၊ ဘီယာလား၊ ဝီစကီလား’

ထက်အောင်ရဲ၏ ပခုံးကိုဖက်၍ ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ အတူတကွ လျှောက်လာရင်း မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

‘နှစ်ယောက်တည်း သောက်ရမှာ ဆိုတော့ ခြောက်ကပ်ကပ်ကြီး ဖြစ်နေမှာ ပေါ့’

ထက်အောင်ရဲက ပြုံးလျက် ပြောလိုက်သည် ။ ဦးအိန္ဒာက ပွင့်လင်းစွာဖြင့် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မောသည်။ ။

‘ဒါတော့ သည်းခံပါ မောင်ရင်၊ တလောက ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကျုပ်နဲ့ တွေ့ပြီးတာနဲ့ တစ်ခါတည်း စိတ္တဗေဒပါရုဂ္ဂဆီ ရောက်သွားတာပဲ’

သူက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်နေသည်။ ။

နှစ်ယောက်သား ဆိုဖာပေါ်တွင် နေရာယူကြသည်။ ။ သူက ‘ခဏနော်’ ဟု ဆိုကာ မီးဖိုခန်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ။ မကြာမီ ပြန်ထွက်လာသောအခါ ဒိန်ခဲနှင့် သစ်ကြားသီး အဆံ၊ ဘီယာပုလင်းများနှင့် ဖန်ခွက်နှစ်လုံးတို့ ကို လင်ပန်းဖြင့်ထည့်လာကာ စားပွဲပေါ်သို့ ချသည်။ ။

‘ကဲ... အားရပါးရစား၊ ခရီးရောက်မဆိုက် တို့ ဆီမှာ ဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေကို ကျုပ်ပြောပြမယ်။ စားရင်းသောက်ရင်း နားထောင်ပေတော့’

ဘီယာပုလင်းကိုဖွင့်၍ ဖန်ခွက်ထဲသို့ ငှဲ့ထည့်ပေးသည်။ ။

ထက်အောင်ရဲက သစ်ကြားသီးအဆံကို မြို့ဝါးရင်း ဘီယာတစ်စုပ် စုပ်သောက်သည်။ ။

‘မောင်ရင်.. ဦးဝေလုကို မှတ်မိလား’

‘မှတ်မိပါတယ်၊ အန်ကယ်တို့ ဆီလာတုန်းက ညစာစားပွဲမှာ ဆုံကြဖူးတယ်လေ၊ အန်ကယ်မိတဆက်ပေးခဲ့တာပေါ့’

‘အေး.. သူ့အခု ဆုံးသွားရှာပြီ။ ဒီမြို့ကလေးဟာ အစကဆိုရင် သိပ်ကို အေးချမ်းသာယာတဲ့ မြို့ကလေးပဲ။ အခုတော့ အခြေအနေတွေ ပြောင်းလဲနေပြီ၊ အဲဒါ...’

သူသည် စကားမဆုံးမီဖြတ်၍ သူ၏ လက်ပတ်နာရီကို ငဲ့ကြည့်သည် ။ ထို့နောက် ဆက်လက်ပြောဆိုပြန်သည် ။

‘လောလောဆယ် မောင်ရင်ကို ရှင်းပြဖို့ နာရီဝက်လောက်တော့ အချိန်ရလိမ့်မယ်’

‘ဘာကြောင့်လဲ အန်ကယ်’

‘နောက်ထပ် နာရီဝက်ကြာရင် စိတ်ပျက်စရာကောင်းမယ့် ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာတော့မယ်’

ထက်အောင်ရဲက ဘီယာကို မျှဉ်း၍ စုပ်သောက်နေရာမှ သူပြောဆိုမည့် အကြောင်းအရာများကို အာရုံစိုက်လိုက်သည် ။ သူ၏ မျက်နှာကြီးတင်းမာလာသည် ။

‘တို့ မြို့ကလေးကို လူတစ်စုရောက်လာတယ်ကွ၊ မကြာသေးခင်ကပဲပေါ့၊ သူတို့ အနေနဲ့ ငွေလဲရှိတယ်၊ လုပ်ပုံကိုင်ပုံကလဲ အင်မတန်ပါးနပ်ပြီး ပရိယာယ်လဲ ကောင်းတယ်၊ ကျုပ်ပြောတာကို နားထောင်ရင်း သဘောပေါက်လာပါလိမ့်မယ်၊ ဒီလိုကွ၊ သူတို့ က အခုတို့တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရရဲ့ ဩဇာလဲ ပါလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သူတို့ လုပ်ပုံက တရားဝင်ကုမ္ပဏီ

ဏီတစ်ခုသဘောမျိုးနဲ့ လုပ်နေတာ၊ အဲဒါ နွေစံအိမ်ကုမ္ပဏီမှာ အုပ်ချုပ်
ရေးပိုင်းဆိုင်ရာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးအရာရှိကြီးတချို့လဲ နောက်ကွယ်က
ကြိုးကိုင်နေတယ်လို့ ယူဆစရာရှိတယ်။ တကယ်တော့ ဒီတောင်ပေါ်မြို့
ကလေးကို အင်္ဂလိပ်အရာရှိတွေဟာ နွေရာသီမှာ အပန်းဖြေ လာနေလေ့
ရှိကြတယ်။ အကွက်ကောင်းမှန်သမျှ တို့ မြန်မာတွေလက်ထဲမှာ ရှိနေ
တော့ စောစောက ကျုပ်ပြောတဲ့ ကုမ္ပဏီက မြန်မာပိုင်ရှင်တွေဆီက ဝ
ယ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းတယ်’

‘အဲဒါ ပြဿနာမှ မဟုတ်ဘဲ အန်ကယ်’

‘သာမန်အားဖြင့်တော့ အဲဒီလို ထင်စရာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နေရာကောင်း၊
အကွက်ကောင်းတွေကို မျှီလာတဲ့ သဘောမျိုး ဖြစ်လာတယ်။ ရောင်းတဲ့
လူက ရောင်းပြီး ထွက်သွားကုန်ကြပြီ။ နောက်ဆုံး တို့ သုံးယောက်ပဲ ကျ
န်တော့တယ်။ တို့ နေရာကလဲ တကယ့်ကိုအကျယ်ကြီး၊ အကွက်အကွင်း
လဲ ကျတယ်၊ သူတို့ မျက်စိကျနိုင်လောက်တဲ့ အခြေအနေမျိုးဆိုပါတော့
ကွာ’

‘အန်ကယ်က အဲဒီသုံးယောက်ထဲမှာ တစ်ယောက်အပါအဝင်ပေါ့ ဟု
တ်လား’

ဦးအိန္ဒာက ခေါင်းညိတ်၍ ဆက်ပြောသည်။

‘နောက်နှစ်ယောက်ကတော့ ဦးစက္ကနဲ့ လင်းလင်းမြတ်။ သူတို့ နဲ့ မင်း
ကို ဒီနေ့ညနေကျရင် တွေ့ပေးမယ်၊ တို့ သုံးယောက်ကတော့ အဲဒီကုမ္ပ
ဏီနဲ့ အတိုက်အခံ၊ အမာခံတွေပေါ့ကွာ။ ကျုပ်တို့ အင်အားစုထဲမှာ မော
င်ရင့်ကိုပါ ထည့်ထားမယ်၊ နွေစံအိမ်ကုမ္ပဏီရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယော
က်က ကျုပ်နဲ့ ဦးစက္ကကိုသာ တွေ့ဆုံလို့ ရမယ်။ လောလောဆယ် လင်း
လင်းမြတ်က ဒီမြို့မှာ မနေဘူး၊ ကျုပ်နဲ့ လာတွေ့မယ့် ကိုယ်စားလှယ်နာ

မည်က ကျော်ဇင်ဦးတဲ့ ၊ လူပုံကတော့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပဲ’

‘အန်ကယ်က ဘာဖြစ်လို့ မရောင်းချင်တာလဲ၊ သူတို့ က တန်ရာတန်ကြေး မပေးလို့ လား’

‘ကျုပ် ရောင်းစရာမှ မလိုဘဲ။ ဒီမှာ နှစ်စဉ်ထွက်နေတဲ့ သီးနှံတွေရဲ့ ဝင်ငွေက ကျုပ် ဖောဖောသီသီ သုံးဖြုန်းနိုင်တဲ့ အပြင် သောင်းနဲ့ ချီပြီး ပိုလျှံနေတယ်လေ၊ ကျုပ်တစ်သက်မက အေးအေးဆေးဆေး နေလို့ ရနေတာပဲ၊ ဘာရောင်းစရာလိုသလဲ၊ သူတို့ ကိုယ်စားလှယ်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ နောက်ဆုံးအခေါက်တွေတော့ သူက ဘာပြောတယ်မှတ်သလဲ (‘ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ ကို ရှောရှောရှူရှူ မရောင်းဘဲငြင်းခဲ့တော့ နောင်ကျမှ နောင်တမရပါစေနဲ့ ဗျာ’) တဲ့ ။

‘ဒါထက် အဲဒီကိုယ်စားလှယ်နာမည်က ဘယ်သူတဲ့ လဲ အန်ကယ်’

‘ကျော်ဇင်ဦးတဲ့ ၊ ဘိုကပြားတစ်ယောက်ပဲ၊ သူက ငွေထုပ်ပါယူလာတာ ခြောက်သောင်းတိတိပေါ့၊ ကျုပ်က သူ့ကို ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ အားရပါးရ ရယ်ပစ်လိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက လွယ်လွယ်ကူကူ အလျှော့ပေးမယ့်လူစားမျိုး ဟုတ်ပုံမရဘူး’

‘သူ့အနေနဲ့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းလုပ်မယ့် အနေအထားမျိုးရှိသလား အန်ကယ်’

‘မရှိပါဘူး၊ နောက်ဆုံး ကျုပ် သူ့ကို မောင်းထုတ်လိုက်တယ်လေ၊ တခြားလူတွေကိုတော့ သူတို့ ဘယ်နည်းနဲ့ ခြိမ်းခြောက်ပြီးဝယ်သလဲ မပြောတတ်ဘူး၊ ခဏနေဦး ကျုပ်မှာ မြေပုံဆွဲထားတာရှိတယ် မောင်ရင့်ကိုပြမယ်’

ဦးအိန္ဒာသည် စာကြည့်ခန်းထဲဝင်သွားပြီး မကြာမီ စက္ကူလိပ်ကြီးတ

စံခုဖြင့် ပြန်ထွက်လာသည်။ ‘ကဲ.. ဟောဒီမှာ ကြည့်’ ဟု ပြောရင်း စက္ကလိပ်ကြီးကို ဖြန့်ပြသည်။

‘အဲဒီ.. အနီရောင်ဘောင်ခတ်ထားတဲ့ အကွက်တွေက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လအတွင်း သူတို့ ဝယ်ပြီးသွားတဲ့ မြေကွက်တွေပေါ့၊ ကျုပ်တို့ မြို့ကလေးမှာ အမျိုးသမီးသတင်းထောက်တစ်ယောက် ရှိတယ်၊ မောင်ရင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ကြယ်နီသတင်းစာတိုက်ကို သတင်းဆောင်းပါးပို့နေတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ နာမည်က ခင်ဖူးငုံတဲ့ ’

‘အမျိုးသမီးသတင်းထောက် ဟုတ်လား အန်ကယ်’

‘အစစ်ပေါ့၊ ခေတ်ပညာတတ်မိန်းကလေးပဲ၊ ဝါသနာတော်တော်ကြီးတယ်၊ ကျုပ်တို့ နဲ့ လဲ ရင်းနှီးတယ်၊ သတင်းစာတိုက်တွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိပြီး ကျုပ်တို့ ကို တတ်နိုင်သမျှကူညီမယ့် မိန်းကလေးပဲ၊ သူ့ဆီမှာ လည်း အချက်အလက် မှတ်တမ်းမှတ်စုတွေရှိတယ်၊ မောင်ရင်အတွက် လိုအပ်တယ်ဆိုရင် အထောက်အကူရတာပေါ့၊ မိန်းကလေးက မွန်မွန်ရည်ရည်နဲ့ ကျုပ်သမီးတစ်ယောက်လိုပဲ’

ထက်အောင်ရဲအနေနှင့် ဦးအိန္ဒာက သည် မျှ အမွန်းတင်နေလျှင် ထိုမိန်းကလေးအားတွေ့ရန် လိုအပ်ပေလိမ့်မည်။ ထက်အောင်ရဲက ဖန်ခွက်လက်ကျန်ဘီယာကို အပြတ်မော့သောက်လိုက်သည်။

ဦးအိန္ဒာသည် ခေတ္တမျှ တွေဝေနေရာမှ မေးစေ့ကို ပွတ်နေသည်။

‘သူတို့ က အနုနည်းနဲ့ မရရင် အကြမ်းနည်းတော့ သုံးလာမှာ ပဲ၊ သည့်အရင်ကလဲ သုံးခဲ့ပြီးပြီ၊ ကိုအောင်ဟန်ဆိုတဲ့ လူက သူတို့ ကို မရောင်းတော့ဘူးလို့ ငြင်းလိုက်ပြီးတဲ့ နောက်တစ်နေ့မှာ လက်မောင်းတစ်ဖက် အဆစ်ပြုတ်သွားတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် တွေ့ရတယ်၊ နောက်တော့ ကမန်းကတန်းရောင်းပြီး ဒီမြို့ကထွက်သွားဖို့ ကြိုးစားတော့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့

ဘာကြောင့် လက်မောင်းအဆစ်ပြုတ်ရတယ်ဆိုတာကိုတော့ ဘယ်သူမှ ပြောမသွားခဲ့ဘူး။ ကျုပ်မိတ်ဆွေ ကိုအောင်ဟန်ဆိုတာကလဲ တကယ့်လူ အေးပဲ။ အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ သားငယ်တစ်ယောက် သမီးငယ်တစ်ယောက်နဲ့ ဂေါ်ရခါးပင်တွေစိုက်ပြီး စားနေတယ်။ သူ့ဇနီးဆိုတာကလဲ သူ့ယောက်ျား စိတ်တိုင်းကျနေကြတယ်။ သူ့မြေကွက်ကိုဝယ်တဲ့ လူတွေက သူ့သားငယ်နဲ့ သမီးငယ်အပေါ်မှာ ကျရောက်လာမဲ့ အန္တရာယ်ကို ထောက်ပြလိုက်တာနဲ့ တစ်ခါတည်း ရောင်းဖြစ်သွားတယ်။ ကဲ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ မောင်ထက်အောင်ရဲ’

‘သူတို့ လုပ်ပုံတွေက သိပ်ကို ပီရီနေတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ အဲဒီလို ခြိမ်းခြောက်တာတွေ၊ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြုမူခဲ့တာတွေကို ဘယ်သူကမှ ပုလိပ်အဖွဲ့နဲ့ မဆက်သွယ်ခဲ့ဘူး၊ မဖော်ထုတ်ခဲ့ကြဘူးမဟုတ်လား အန်ကယ်’

‘အဲဒါ ခက်နေတာပေါ့၊ တစ်လောတုန်းက ရေနစ်ပြီးသေသွားတဲ့ ဦးဝေလုဆိုရင် ကျုပ်နဲ့ အင်မတန်ခင်တယ်၊ မောင်ရင့်ကို မိတ်ဆက်ပေးဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပေါ့၊ ‘သူတို့ ဇနီးမောင်နှံ’ ဟာ ငွေရေးကြေးရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမှ ပူစရာမရှိဘူး၊ နှစ်ဖက်မိဘ အမွေအနှစ်နဲ့ နေနေကြတာ သူတို့လဲ အစက မရောင်းဘူးလို့ တင်းခံထားတယ်၊ တစ်လောတုန်းကတော့ ဦးဝေလုဟာ သူ့ခြံထဲက ရေနန်မှာ ရေနစ်သေသွားတယ်၊ သာမန်အားဖြင့် အဲဒီလိုဖြစ်စရာအကြောင်း မရှိဘူး၊ သူက အင်းသားပဲ အင်မတန် ရေငုပ်ကျွမ်းကျင်သူ၊ သူ အဲဒီလိုဖြစ်သွားတော့ သူ့မိန်းမအနေနဲ့ တွယ်ရာမဲ့ဘဝကို ရောက်သွားရှာတယ်၊ ကျုပ်တို့ လဲ အားပေးပါတယ်၊ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီရှိရင် ပြောဖို့ မှာ ထားတယ်၊ ကဲ.. မောင်ရင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်”

ဦးအိန္ဒာက လက်ပတ်နာရီကို ငဲ့ကြည့်သည်။ ။

ထက်အောင်ရဲလည်း ရောယောင်၍ နာရီကို ကြည့်မိသည်။ ။

နှစ်နာရီ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်မိနစ်။

‘ကုမ္ပဏီက ကိုယ်စားလှယ် ကျော်ဇင်ဦးနဲ့ ကျုပ်၊ ဒုတိယအကြိမ်တွေ့တော့ ဒီနေ့ နှစ်နာရီခွဲရင် သူတို့ ကျုပ်ဆီကို လာတွေ့မယ်လို့ ချိန်းသွားတယ်။ ဒီတစ်ခါ လာရင်တော့ ကျုပ်အပြတ်ပဲ ပြောလိုက်တော့မယ်။ ဟော.. အခုကြားနေရတဲ့ ကားသံဟာ သူ့ကားပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်’

ထက်အောင်ရဲသည် ထိုင်ရာမှ ထ၍ ဧည့်ခန်းပြတင်းပေါက်ခန်းဆီးအကွယ်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ အနက်ရောင် ပစ်ကပ်အမျိုးအစား ကားတစ်စီးသည် ခြံအဝင်လမ်းမအတိုင်း မောင်းဝင်လာသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

ကားထဲတွင် လူနှစ်ဦးသုံးဦး ပါသည် ဟု ယူဆရသည်။ ။

‘ဟုတ်တယ်.. အန်ကယ်’

ဆင်ဝင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ကားရပ်၍ စက်သတ်သံကြားရသည်။ ။ ထက်အောင်ရဲ၏ ကားက ဆင်ဝင်အောက်တည့်တည့်တွင် ရပ်ထားသောကြောင့် သူ့ကားနောက်ဘက် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကား၏ တံခါးဖွင့်သံ၊ လူဆင်း၍ ကားတံခါးပြန်ပိတ်သံတို့ ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဦးအိန္ဒာ၏ မျက်နှာကြီးမှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ ။

သူက ထက်အောင်ရဲအား အိမ်အတွင်းဘက်သို့ လက်မဖြင့် ညွှန်ပြသည်။ ။

‘မောင်ရင် အထဲဝင်၊ ကျုပ်တို့ ကို မြင်လောက်တဲ့ နေရာက ကွယ်ပြီး ကြည့်နေပေါ့၊ မောင်ရင်ကို သူတို့ မမြင်စေနဲ့ သူတို့ ပြောတာကို အသာ နားထောင်ကြည့်၊ ပြီးတော့မှ မောင်ရင်သဘောထားကို ကျုပ်နဲ့ ထပ်ပြီး ဆွေးနွေးကြရအောင်’

သူက လေသံဖြင့် ပြောသည် ။

ထက်အောင်ရဲသည် ဦးခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်၍ အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည် ။ ဦးအိန္ဒာ၏ အိပ်ရာခုတင်သည် သူ့ညာဘက်တွင် ရှိပြီး မှန်ပြတင်းပေါက်မှာ ဘယ်ဘက်တွင် ရှိနေသည် ။ အတွင်းဘက်မှန်တင်ခုံ၊ မှန်တွင် သူ့ရုပ်သွင်ကို အပြင်မှ မြင်သာသောကြောင့် ထက်အောင်ရဲက ပြောင်းရွှေ့နေရာယူလိုက်သည် ။

ထိုနေရာမှ ကြည့်လျှင် အိမ်ရှေ့ခန်းမ၏ တံခါးပေါက်သို့ လျှောက်လာသော လူထွားကြီးတစ်ယောက်ကို သဲသဲကွဲကွဲမြင်နိုင်သည် ။

‘မင်္ဂလာပါ ဦးအိန္ဒာ။ ဘီယာပုလင်းတွေဘာတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကို ကြိုဆိုနေတာ တွေ့လို့ ဝမ်းသာပါတယ်’

ထိုသူ၏ အသံမှာ ပကတိ မိတ်ဆွေရင်းချာတစ်ယောက်ထံသို့ အလည်အပတ်ရောက်ရှိလာသူပမာ တရင်းတနှီး ဖြစ်နေသည် ။ အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်လုံးထွားထွားနှင့် ဖြစ်သည် ။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်နှာကြီးမှာ နီရဲနေသည် ။ အမဲသားတုံးကြီးတစ်တုံးတွင် မျက်လုံး၊ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်နှင့် သွားများ တပ်ထားသည့်နှယ် မှတ်ထင်ရသည် ။

‘ရပါတယ် သောက်ပါ၊ ကျုပ်မှာ နောက်ထပ် ဘီယာပုလင်း ဒါဇင်ဝက်လောက် ရှိပါသေးတယ်’

ဦးအိန္ဒာက သံမှန်သံပြတ် ပြန်ပြောသည် ။

ထိုသူသည် ခေတ္တမျှတုံ့ဆိုင်းနေပြီနောက် ဘီယာကို ဖန်ခွက်အလွတ် အတွင်းသို့ လောင်းထည့်သည် ။ ပြီးမှ ဦးအိန္ဒာနှင့် မျက်လုံးချင်းဆိုင်လို က်သည် ။

‘ကဲ.. ဦးအိန္ဒာ ဝယ်မယ့်လူကတော့ ငွေအဆင်သင့်ပဲ။ ခင်ဗျားစဉ်းစား ပြီးပြီလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်စဉ်းစားပြီးပြီ။ ဒီတစ်ခါ ကျော်ဇင်ဦး မဟုတ်ဘူး နော်၊ မောင်ရင့်နာမည်က ဘယ်သူပါလိမ့်’

‘ဆက်မောင်၊ ကျွန်တော့်နာမည် ဆက်မောင်ပါ’

‘ဟုတ်ပြီ ကဲ.. မောင်ဆက်မောင် ခင်ဗျားတို့ ပေးထားတဲ့ ဈေးက နှစ် သောင်းခွဲဆိုတော့ သိပ်ကိုနည်းနေတယ်၊ ကျုပ်က သိန်းဂဏန်းလောက် မှန်းထားတာ၊ သိန်းဂဏန်းမှ မရရင်တော့ ရောင်းဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ အဲဒါ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောတာပဲ’

‘ဒါဆိုရင် ဦးအိန္ဒာ သဘောမပေါက်သေးဘူးဆိုပါတော့။ ဒီလိုပါ ဦးရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေဟာ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိသလဲဗျာ၊ တကယ် လို့ များ ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းသွားရင် ဦးပြောတဲ့ သိန်းဂဏန်းဟာ ဘာများ အသုံးဝင်တော့မှာ လဲဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ ရှင်းပါတယ်နော်၊ သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လားဗျာ’

‘ရှင်းပါတယ်၊ သိပ်ကိုရှင်းပါတယ်။ မောင်ရင့်တို့ ကုမ္ပဏီ ကိုယ်စား လှယ် ကျော်ဇင်ဦးကိုလဲ ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ ကျုပ်ပြောတာလဲ ရှင်းရှင်းလေး ပါပဲ။ ဘယ်လို ခွေးမသားကိုမှ ကျုပ်မရောင်းနိုင်ဘူး နားလည်လား’

ဦးအိန္ဒာက စကားပိတ်ပြောချလိုက်သည် ။ ဆက်မောင်က အံ့ကို တင်တင်းကြိတ်လိုက်သည် ။ သူ၏ မေးကြောကြီးက ထောင်ထလာသည်

။ ထက်အောင်ရဲက အဆင်သင့် သေနတ်ကိုထုတ်၍ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။
။ သို့ရာတွင် ထိုသူသည် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာ ပင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိ
က်၍ ပြန်လည်ရှိက်ထုတ်ကာ စိတ်ကို လျှော့ချပုံရသည်။ ။

‘နားထောင်ပါဦးရယ်၊ ဦးမိတ်ဆွေတွေလဲ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ
ရောင်းဖြစ်သွားခဲ့ကြပါပြီ။ ဦးလဲ တစ်နေ့တော့ ရောင်းဖြစ်မှာ ပါ၊ အခုလို
ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းပြောတာ မကောင်းပါဘူးဗျာ။ တကယ်တော့ ကျွန်
တော်တို့ တစ်တွေဟာ မဖြစ်မနေ ဆက်ဆံနေကြရတဲ့ လူတွေပဲ၊
ဦးကစပြီး ရိုင်းစိုင်းလာရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ရိုင်းတာကို အဆိုးမဆိုပါ
နဲ့တော့’

ဦးအိန္ဒာသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် နှုတ်မှ တစ်စုံတရာအော်ဟစ်ပြော
ဆိုသည်။ ။ ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲထလျက် ဆက်မောင်၏ မေးရိုးဆီသို့ ဘယ်
ဝိုက်လက်သီး ပစ်သွင်းလိုက်သည်။ ။

သို့ရာတွင် ဆက်မောင်သည် ထိုင်ရာမှ ပေါ့ပေါးစွာ ရပ်လိုက်သည်။ ။
ဦးအိန္ဒာ၏ လက်သီးက သူမေးရိုးသို့မရောက်မီ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖ
မ်းဆုပ် ဟန့်တားလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် လက်ပြန်တစ်ချက်ဖြင့် ဦးအိ
န္ဒာအား ဖြတ်ရိုက်ချလိုက်သည်။ ။

ဦးအိန္ဒာ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် နောက်သို့ ယိုင်ဆင်းသွားသည်။ ။ ဦး
အိန္ဒာ ကိုယ်ကို ပြန်လည်ထိန်း၍ နောက်တစ်ကြိမ်တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်
လိုက်သည်။ ။

ဆက်မောင်ဆိုသူသည် သူ့ကုတ်အင်္ကျီအိတ်အတွင်းသို့ လက်နှိုက်၍
လျှပ်တပြက်အတွင်း သေနတ်တစ်လက် ထုတ်လိုက်သည်။ ။ ပြောင်းဝကို
ဦးအိန္ဒာ၏ ဦးခေါင်းနှင့် တည့်မတ်စွာ ထိုးချန်လိုက်စဉ်...

ထက်အောင်ရဲက အရင် ဦးအောင် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ဆက်မောင်၏

ပခုံးစွန်းသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ။

ဆက်မောင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် တစ်ပတ်လည်၍ အခန်းဝသို့ အ
ရိန်ဖြင့် ပစ်ကျသွားသည်။ ။ သူ့ဦးခေါင်းနှင့် သံမံတလင်းတို့ ထိတွေ့သံမှ
ပြင်းထန်သည်။ ။
